Epistola către Evrei capitolul 6

Evrei 6

Hermanus Cornelis Voorhoeve

© SoundWords, Online începând de la: 15.09.2018, Actualizat: 15.09.2018

soundwords.de/ro/a11167.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Din începutul acestui capitol rezultă ce înţelege Pavel prin prunci, care trebuiau hrăniţi cu lapte, şi prin maturi, care puteau suporta hrana tare. Prunci erau aceia care se aflau sub rânduielile şi ceremonialurile Legii (vezi Galateni 4); în timp ce cei maturi au înţeles şi au ocupat poziţia creştină potrivit revelării depline a gloriei lui Hristos, aşezat la dreapta Măriri în locurile preaînalte. Cuvântul despre începutul lui Hristos era învăţătura, care aparţinea acelui timp, când Hristos încă nu era arătat.

> **Evrei 6.1,2:** ... neaşezând o temelie a pocăinţei de fapte moarte şi a credinţei în Dumnezeu, a învăţăturii despre spălări şi despre punerea mâinilor şi despre învierea morţilor şi despre judecata eternă,

despre care vorbesc versetele 1 şi 2, sunt principii care erau cunoscute şi crezute deja înainte de venirea lui Hristos. El voia să vorbească despre acestea dacă va îngădui Dumnezeu [Evrei 6.3], dar prin Hristos au fost aduse la lumină alte adevăruri, mai măreţe, şi de aceea era regres să pierzi din vedere aceste adevăruri sublime şi să te reîntorci la primele principii.

Evreii erau în pericol să facă aceasta. Prigoanele grele şi permanente din partea iudeilor, căror ei erau expuşi, au oferit prilej diavolului să-i ispitească. El le-a prezentat, că dacă ei nu ţin cu severitate la despărţirea lor, şi reluau şi respectau din nou obiceiurile şi orânduielile iudaice, ei vor fi scutiţi de prigoane şi puteau avea o viaţă liniştită. Pentru aceia care vedeau în ceremonialurile Legii instituirii ale Domnului, această ispită era periculoasă şi înşelătoare. Dacă ascultau de ele, atunci ei s-ar fi reîntors treptat la iudaism şi astfel ar fi ajuns de la sine la lepădarea creştinismului. Aceasta ar aduce cu sine urmările cele mai îngrozitoare. Ca să-i păzească de aceasta, Pavel le vorbeşte în modul cel mai sever şi le prezintă clar şi precis urmările ascultării de ispita lui satan.

> **Evrei 6.4-6:** Pentru că este imposibil ca cei odată luminaţi, şi care au gustat Darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi ai Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu şi lucrările de putere ale veacului viitor, şi au căzut (textual: s-au lepădat

de credinţă = în greacă, apostazie), să fie reînnoiţi, spre pocăinţă, răstignindu-L pentru ei înşişi pe Fiul lui Dumnezeu şi dându-L batjocurii.

Aceste cuvinte au devenit, prin înţelegere greşită, pentru multe suflete sincere un obstacol, şi este chemarea noastră, potrivit Scripturii, să îndepărtăm aceste obstacole. Rezolvarea problemei constă în cuvintele „au căzut”. Pavel nu spune, „ei, cei care au căzut”, ci ei, „care au căzut de la credinţă”, nu mai pot fi readuşi la pocăinţă. Aceasta este o diferenţă ca de la cer la pământ, cum poate constata orice cititor, dacă meditează la aceasta. A cădea înseamnă să te faci vinovat de un păcat sau altul; a cădea de la credinţă înseamnă să lepezi credinţa creştină şi să te desparţi de Hristos. Dacă Pavel ar fi spus că cel care a căzut nu mai poate fi adus din nou la pocăinţă, atunci aceasta ar fi fost foarte trist pentru fiecare dintre noi, căci cine dintre noi, cine dintre credincioşii de pe pământ, din toate timpurile, nu a căzut într-un păcat sau altul (la Dumnezeu păcatul nu este mare sau mic)? Dar din fericire Pavel nu a spus aceasta, ci a spus categoric, cine a căzut de la credinţă, cine leapădă pe Hristos şi tăgăduieşte creştinismul, acela nu mai poate fi reînnoit spre pocăinţă. Prin aceasta, iubit suflete îngrijorat, această încurcătură a fost îndepărtată dinaintea ta. Căci în tot ce tu te învinovăţeşti şi te acuzi, nici pe departe nu te gândeşti la lepădarea lui Hristos şi la tăgăduirea creştinismului; dimpotrivă, tu doreşti fierbinte mai multă părtăşie cu Hristos; doreşti mai multă credinţă şi mai multă dragoste; tu regreţi păcatele tale şi strigi după iertare. Gândeşte-te şi la faptul că ei, cei care au căzut de la credinţă şi de aceea nu mai pot fi reînnoiţi spre pocăinţă, sunt foarte împietriţi şi drept urmare la ei nu mai poate fi vorba de nelinişte din cauza păcatelor lor, de frică din cauza necredinţei şi remuşcare din cauza necredincioşiei lor. Judecata Domnului asupra căderii lor de la credinţă este dreaptă, în sufletul lor nu mai poate avea loc nici o lucrare a Duhului Sfânt.

În afară de aceasta, este important să se ţină seama că tot ce se spune despre aceia care pot cădea de la credinţă poate fi prezent, fără ca cineva să fie născut din Dumnezeu şi să fie părtaş vieţii. Să ne gândim numai la Iuda şi Simon, vrăjitorul, ca să ştim că un om, fără să fie născut din Dumnezeu şi fără să fie părtaş vieţii veşnice,

poate fi luminat, poate să guste darul ceresc, Cuvântul bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor. Iuda de exemplu a vestit Evanghelia, a făcut minuni şi a alungat chiar pe diavolul. Astfel cuvintele lui Pavel nu oferă nici o bază pentru învăţătura greşită, că există o cădere de la credinţă a sfinţilor, dacă prin sfinţi se înţelege copiii lui Dumnezeu, cei născuţi din Dumnezeu. De fapt cuvintele Domnului din Ioan 10.27-30 sunt decisive în această privinţă. „Oile Mele aud glasul Meu, şi Eu le cunosc şi ele Mă urmează. Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu."

Exemplul, pe care Pavel îl foloseşte aici, ca să prezinte clar părerea sa, ne lasă să vedem, că el nu se gândeşte la aceia care au fost născuţi din nou prin Duhul Sfânt şi prin credinţa în Hristos au devenit părtaşi vieţii veşnice, ci exclusiv la aceia care au primit aceste privilegii ale creştinismului, care pot fi partea unuia care a primit creştinismul fără să primească viaţa lui Dumnezeu. El spune într-adevăr: „Pentru că pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el şi care rodeşte ierburi folositoare acelora pentru care şi este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini şi mărăcini este lepădat şi aproape de blestem, al cărui sfârşit este să fie ars." (versetele 7-8). Cauza că un pământ rodeşte ierburi folositoare şi celălalt pământ dă spini şi mărăcini constă în starea terenului. Un pământ este roditor, şi celălalt neroditor. Cu toate că ambele primesc ploaie, unul aduce ierburi folositoare iar celălalt dă spini şi mărăcini. Tot aşa doi oameni pot veni sub influenţa Evangheliei, să aibă parte de privilegiile creştinismului şi un timp să nu se deosebească unul de altul la exterior; dar unul, care este născut din Dumnezeu, aduce roadă, în timp ce celălalt nu aduce roadă, poate cădea de la credinţă.

Deci evreii, cărora Pavel le scrie, aparţineau primei categorii de oameni. Ei erau născuţi din Dumnezeu, căci au adus rod. Pavel este sigur de aceasta. El le spune:

> **Evrei 6.9-10:** Dar despre voi, preaiubiţilor, suntem încredinţaţi de lucruri mai bune şi care ţin de mântuire, chiar dacă vorbim altfel. Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca

> să uite lucrarea voastră şi dragostea pe care aţi arătat-o pentru Numele Său, întrucât aţi slujit şi slujiţi sfinţilor.

Avertismentele severe, pe care el li le dă, nu trebuiau să slujească în a exprima îndoiala lui cu privire la părtăşia lor cu Hristos, ci să le arate urmările îngrozitoare ale ascultării de ispita lui satan şi să-i reţină de la mersul pe o cărare al cărei sfârşit va fi decăderea şi pierzarea veşnică.

S-ar putea acum pune întrebarea, dacă şi astăzi sunt din aceia care au căzut, despre care vorbeşte Pavel. Dacă luăm cuvintele sale literalmente, atunci cu siguranţă nu. Apostolul vorbeşte despre evreii care au părăsit iudaismul şi au primit pe Hristos ca Mântuitor şi Domn al lor, şi aceia, dacă ar cădea, ar răstigni pentru ei înşişi pe Fiul lui Dumnezeu şi L-ar da batjocurii (versetul 6). Prin faptul că au părăsit iudaismul şi au primit creştinismul, ei s-au declarat vinovaţi de lepădarea şi de moartea lui Hristos. Prin faptul că au tăgăduit creştinismul şi s-au reîntors la iudaism, ei ar declara moartea lui Hristos îndreptăţită şi de aceea ar răstigni pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei înşişi şi L-ar da batjocurii, căci atunci ei L-ar considera un blasfemator şi înşelător. Cu toate că aceasta nu este valabil în situaţia noastră actuală, totuşi oricine care tăgăduieşte creştinismul şi leapădă public pe Hristos, este în principiu vinovat de cădere; şi în ultimele zile ale bisericii creştine pe pământ vor fi mii de oameni care, prin faptul că se aruncă în braţele lui antihrist, se vor face vinovaţi de acest păcat îngrozitor, peste care apoi va veni judecata împietririi şi în cele din urmă răzbunarea lui Dumnezeu. (vezi 2 Tesaloniceni 2.11,12; 1.7-9) Credincioşii iudei au dovedit dragostea lor pentru Numele lui Isus prin slujba lor făcută sfinţilor şi prin faptele lor de dragoste; de aceea Pavel îi îndeamnă să nu slăbească ci să continue pe acelaşi drum până la sfârşit.

> **Evrei 6.11,12:** Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeaşi stăruinţă în încrederea deplină a speranţei, până la sfârşit, ca să nu fiţi leneşi, ci imitatori ai celor care, prin credinţă şi îndelungă-răbdare, moştenesc promisiunile.

Aceasta îl conduce de la sine la amintirea principiilor după care a umblat tatăl credincioşilor şi al poporului iudeu, şi de îndurarea

nespus de mare a lui Dumnezeu, care în chip minunat a întărit credinţa lui. Dumnezeu a dat lui Avraam făgăduinţa şi în îndurarea Sa binevoitoare a întărit făgăduinţa cu un jurământ. Şi Avraam a crezut făgăduinţa, cu toate că a trebuit să aştepte 25 de ani împlinirea ei şi prin faptul că a dovedit o aşa de mare îndelungă răbdare, el a primit făgăduinţa. Evreii se aflau în aceeaşi stare cu privire la odihna cerească şi la gloria cerească.

> **Evrei 6.17,18:** În aceasta, Dumnezeu, voind să arate şi mai mult moştenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ, ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică.

Aceste două lucruri neschimbătoare sunt: făgăduinţa şi jurământul. Dacă Dumnezeu, care nu poate să mintă, făgăduieşte ceva, atunci aceasta ar trebui să fie suficient pentru credinţă; dar Dumnezeu, Domnul, care cunoaşte slăbiciunea credinţei, în bunătatea Sa binevoitoare a întărit făgăduinţa Sa cu un jurământ, căci deja între oameni jurământul este sfârşitul oricărei neînţelegeri spre confirmare. Deci această bunătate a lui Dumnezeu este pentru noi, cei care suntem moştenitorii făgăduinţei, o mângâiere puternică. Făgăduinţele lui Dumnezeu, oricât de mult ar părea că sunt amânate, nu eşuează. Noi ne putem baza pe împlinirea lor, deoarece Dumnezeu a jurat pe Sine Însuşi, că făgăduinţele Lui se vor împlini cu siguranţă. Dacă facem aşa cum a făcut Avraam, atunci nu ne vom îndoi de făgăduinţele lui Dumnezeu prin necredinţă, ci prin credinţă şi răbdare vom moşteni făgăduinţele.

Dar această siguranţă a credincioşilor cu privire la infailibilitatea făgăduinţelor lui Dumnezeu mai are şi o altă confirmare mai mare. Noi, moştenitorii făgăduinţei,

> **Evrei 6.18-20:** ... am alergat la adăpost, ca să apucăm speranţa pusă înaintea noastră, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură şi tare, şi care intră în cele de dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.

Isus a intrat în partea lăuntrică a perdelei, în Locul Preasfânt ceresc ca Înainte-mergător. Din aceasta rezultă că Locul Preasfânt ceresc este locul destinaţiei noastre. Căci acolo unde este un înainte-mergător, acolo trebuie să fie şi aceia care îl urmează. Dacă Isus a devenit Înainte-mergătorul nostru în Locul Preasfânt ceresc, atunci şi noi Îl vom urma acolo. Aceasta este nădejdea care stă înaintea noastră, pe care noi am apucat-o. Această nădejde este ca o ancoră a sufletului. Un vapor, care stă pe apă, este ţinut stabil prin ancoră. Această ancoră trebuie să stea sigură pe teren tare, nu în nisip mişcător, căci altfel atât ancora cât şi vaporul vor fi luate de curentul de apă. Ancora noastră, nădejdea care ne stă pusă înainte, stă sigură şi tare în partea dinăuntru a perdelei, în Sfânta Sfintelor cerească. Nădejdea care ne este pusă înainte este ancora sufletului nostru; sufletul nostru intră în partea dinăuntru a perdelei şi vede acolo pe Isus ca Înainte-mergător al nostru. Deci credinţa noastră are nu numai făgăduinţa lui Dumnezeu şi jurământul lui Dumnezeu, ci pe deasupra are în Isus Garantul pentru împlinirea acestor făgăduinţe.

Să observăm totodată că dublul caracter al binecuvântării, spre care arată această epistolă, este prezentat aici în legătură cu Mesia. Isus a intrat ca Înainte-mergător pentru noi în cer, şi El este acolo, pentru timpul actual, Marele Preot al nostru. Deci noi aparţinem cerului şi avem acolo un Mare Preot. Dar este o preoţie după rânduiala lui Melhisedec, prin care preoţia aaronită a fost pusă total la o parte, însă aceasta îndreaptă totodată privirea noastră spre viitorul Israelului şi la Împărăţia lui Hristos, care încă nu a fost revelată. Binecuvântările cereşti ale moştenitorilor făgăduinţei, care au o chemare cerească, şi binecuvântările pământeşti pentru poporul Israel, făgăduite de proroci, sunt ambele legate cu credinţa în Isus, Mesia şi Fiul lui Dumnezeu.

Tradus de la: Der Hebräerbrief (6)

Traducere: Ion Simionescu